

RESSÒ DE LA PARAULA

Presència en el desert

Tenim un cop més l'oportunitat de fixar la nostra atenció en allò tan fonamental per a la nostra vida, com és el prevere, les vocacions al sacerdoci ministerial i el Seminari.

Revivim durant la Quaresma l'experiència de desert. Una experiència que travessem tots, creients i no creients, cadascun a la seva manera. Però sempre hi trobem un dels sofriments més estesos i menys confessats en la nostra vida moderna: la solitud i la sensació d'abandó. És freqüent escoltar persones envoltades d'amics, que confessen en moments de sinceritat que pateixen una gran solitud. Un ancià convivint en una residència habitada per més de noranta persones, pot dir que es troba sol. Un adolescent que a la classe i a la discoteca contacta amb més de cent persones, entra en depressió perquè se sent sol...

El sacerdot ordenat, per definició, és un que està posat entre les persones, en la comunitat dels cristians, per a servir-los com ho faria Crist Pastor. Aleshores no direm que Crist Pastor «soluciona» totes les solituds i desvaliments de les persones, però, sens dubte, entra en la seva obra salvadora oferir a la gent la possibilitat de continuar vivint, estimant i deixant-se estimar, fins a la plenitud d'amor.

En aquest sentit, què és el Seminari?, quin sentit té?, què ha d'esperar del Seminari el seminarista i la diòcesi mateixa?

Molts respondran que el Seminari hi és perquè els futurs sacerdots «aprenquin», sigui teologia, sigui accions pastorals, sigui un lideratge sobre la comunitat,

sigui l'oració, la litúrgia, etc. La veritat és que tot això és prou fàcil.

Tanmateix, més que «habilitats» pastorals (seguint el llenguatge corrent en l'àmbit educatiu), el Seminari es pot definir com un itinerari de catecumenat sacramental. És a dir, un temps en el qual l'aspirant al pres-

biterat va canviant en tot sentit, ajudat per l'Esperit, fins a esdevenir capaç de rebre el do del sacerdoci ministerial. Per això, dir que el Seminari és una institució o un lloc d'aprenentatge, és expressar una mínima part del que és en realitat.

Ho veiem clar si ens fixem en una de les missions concretes a les quals està cridat el prevere: ser «una presència» entre els seus germans, esdevenir la presència de Jesucrist Pastor entre la gent. Ser una presència és més que «fer coses», més que practicar un acompanyament terapèutic, més que estar mut o inactiu, asèptic o indiferent, més que ser un animador cultural... Ser la presència de Crist no és fàcil, requereix grans dosis de vida ascètica: ascètica de l'escolta i de l'acolliment de l'altre, ascètica del silenci o la paraula oportuna, ascètica per a renunciar a compensacions, ascètica per a estimar com Ell... Més enllà de la imitació, ser presència de Crist és portar-lo amb un mateix; no com una cosa, com un missatge o un objecte, sinó deixar-li espai, perquè sigui Ell en mi i jo en Ell.

S'entén que això, amb tot el que suposa, demana un procés que en realitat dura tota la vida. Entre altres vivències exigeix haver travessat deserts (amb les seves solituds); deserts propis i aliens.

El Seminari és el temps en què l'Església verifica en el candidat el mínim perquè la gràcia del sagrament de l'Ordre no sigui inútil i trobi en ell una humanitat adequada per a esdevenir presència del Bon Pastor enmig de tanta soledat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ECO DE LA PALABRA

Tenemos de nuevo la oportunidad de fijar nuestra atención en algo tan fundamental para nuestra vida, como es el presbítero, las vocaciones al sacerdocio ministerial y el Seminario.

Revivimos en Cuaresma la experiencia de desierto. Una experiencia que atravesamos todos, creyentes y no creyentes, cada uno a su modo. Pero siempre hallamos en ella uno de los sufrimientos más extendidos y menos confesados en nuestra vida moderna: la soledad y la sensación de abandono. Es frecuente escuchar a personas rodeadas de amigos, que confiesan en momentos de sinceridad que sufren una gran soledad. Un anciano conviviendo en una residencia habitada por más de noventa personas, puede decir que se encuentra solo. Un adolescente que en clase y en la discoteca contacta con más de cien personas, entra en depresión porque se siente solo...

El sacerdote ordenado, por definición, es alguien que está puesto entre las per-

Presencia en el desierto

sonas, en la comunidad de los cristianos, para servirles como lo haría Cristo Pastor. No diremos que Cristo Pastor «soluciona» todas las soledades y desvalimientos de las personas, pero, sin duda, entra en su obra salvadora ofrecer a la gente la posibilidad de seguir viviendo, amando y dejándose amar, hasta la plenitud de amor.

En este sentido, ¿qué es el Seminario?, ¿qué sentido tiene?, ¿qué ha de esperar del Seminario el seminarista y la diócesis misma?

Muchos responderán que el Seminario está ahí para que los futuros sacerdotes «aprendan», sea teología, sea acciones pastorales, sea un liderazgo sobre la comunidad, sea la oración, la liturgia, etc. La verdad es que todo esto es bastante fácil.

Sin embargo, más que «habilidades» pastorales (siguiendo el lenguaje al uso

en el ámbito educativo), el Seminario se puede definir como un itinerario de catecumenado sacramental. Es decir, un tiempo en el que el aspirante al presbiterado va cambiando en todo sentido, ayudado por el Espíritu, hasta ser capaz de recibir el don del sacerdocio ministerial. Por eso, decir que el Seminario es una institución o un lugar de aprendizaje, es expresar una mínima parte de lo que es en realidad.

Lo vemos claro si nos fijamos en una de las misiones concretas a las que está llamado el presbítero: ser «una presencia» entre sus hermanos, llegar a ser la presencia de Jesucristo Pastor entre la gente. Ser una presencia es más que «hacer cosas», más que practicar un acompañamiento terapéutico, más que estar mudo o inactivo, aséptico o indiferente, más que ser un animador cultural... Ser la presencia de

Cristo no es fácil, requiere grandes dosis de vida ascética: ascética de la escucha y de la recepción del otro, ascética del silencio o la palabra oportuna, ascética para renunciar a compensaciones, ascética para amar como Él... Más allá de la imitación, ser presencia de Cristo es llevarlo consigo; no como algo, como un mensaje o un objeto, sino dejarle espacio para que sea Él en mí y yo en Él.

Se entiende que esto, con todo lo que supone, requiere un proceso que en realidad dura toda la vida. Entre otras vivencias exige haber atravesado desiertos (con sus soledades); desiertos propios y ajenos.

El Seminario es el tiempo en que la Iglesia verifica en el candidato el mínimo para que la gracia del sacramento del Orden no sea inútil y halle en él una humanidad adecuada para ser presencia del Buen Pastor en medio de tanta soledad.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Cridats a servir una Església

Mons. Agustí Cortés, bisbe de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Què li demanes al Senyor en el teu camí vocacional?

- 1** **Juan Eusebio Brea, 50 anys, de Castelldefels, col·laborant pastoralment a la parròquia de Santa Maria.** Li demano facilitat de discerniment, que la seva gràcia m'il·lumini per poder ser el seu ministre, el seu representant a la terra i poder acompanyar la comunitat espiritualment.
- 2** **Mateo Gómez, 23 anys, de Vilafranca del Penedès, col·laborant pastoralment a la parròquia-catedral Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.** Al Senyor li demano, en primer lloc, la paciència, penso que és una virtut que és essencial; i en segon lloc, li demano el do del discerniment, fet des de l'acompanyament amb els formadors, el director espiritual, i el de tota la comunitat, tant del Seminari com parroquial.
- 3** **Manuel S. C. Rodríguez, 52 anys, de Viladecans, col·laborant pastoralment a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.** Li demano a Déu que les conviccions no es converteixin en incerteses. I li demano a l'Esperit Sant la fortalesa, la fe, l'esperança i la caritat.
- 4** **Josep Sellarés, 28 anys, de Vilanova i la Geltrú, col·laborant pastoralment a la parròquia de Sant Vicenç màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.** Li demano que m'ensenyi a veure i estimar com Ell, i que segueixi fent-me descobrir la seva presència en totes les persones a les quals soc i seré enviat.
- 5** **Mn. Joan Francesc Cortés, 37 anys, de Manacor, col·laborant pastoralment a la parròquia-catedral Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.** Des de la pregària li demano el do de la fidelitat; aconseguir ser fidel a la crida del Senyor, a descobrir què em demana en cada moment. Tot plegat, des de la confiança que sorgeix de la pregària del Parnostre: «que es faci la vostra voluntat».

a en camí

Sacerdots al servei d'una Església en camí

El lema del Dia del Seminari «Sacerdots al servei d'una Església en camí», s'inspira en el procés sinodal. Aquesta primera referència ens convida a caminar junts i celebrar aquesta jornada, donant gràcies per les vocacions sacerdotals i pregant «a l'amo dels sembrats que hi enviï més segadors».

Dues referències més: sacerdots i servei. La primera, ens recorda el sentit del Seminari, cridant-nos a enfortir la nostra fraternitat: els sacerdots no hem estat cridats per estar sols. El Seminari ens ensenya la importància de la comunitat i la necessitat de viure una fraternitat sana. I, el segon, ens recorda que al Seminari, els seminaristes aprenen a viure el servei i a servir els germans, com a part integrant i fonamental de la vocació rebuda, per a ser lliurada.

L'exemple de la fraternitat sacerdotal constitueix un impuls per als joves que es plantegen la vocació sacerdotal. I el testimoni d'una vida lliurada al servei, infon ànims al cor dels joves, desitjosos de lliurar-se completament a una tasca apassionant.

Els seminaristes us donem les gràcies i ens encomanem a la vostra pregària

Equips de catequistes

Equips de Càritas

Famílies i fidels

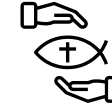
Consells parroquials

Grups de joves
Educació en el lleure

Visitadors de malalts

Equips de Litúrgia

Preveres

Diumenge III de Quaresma (C)

COMENTARI

«Si no us convertiu tots acabareu malament»

Ens és molt fàcil acusar els altres, creure que són pitjors que nosaltres. Però Jesús desqualifica radicalment aquests pensaments: *Us penseu que aquells galileus (que va fer matar Pilat) van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no; si no us convertiu, tots acabareu igual.* I posa encara un altre exemple: *Aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.* No mirem els altres, les seves culpes o pecats; mirem si nosaltres ens convertim de veritat. El mateix Jesús posa l'exemple d'una *figuera que fa tres anys que no dona fruit*; l'amo la vol tallar però el vinyater demana un any de gràcia: *Senyor, deixa-la encara aquest any.* El Senyor ens concedeix en aquesta Quaresma un any més de conversió. Però no estem sols en aquest camí de conversió. El Senyor ens vol alliberar de les nostres esclavituts com alliberà d'Egipte el poble d'Israel: *Conec els seus sofriments. Baixaré a alliberar-lo del poder del egipcis.* I per això hi envia Moisès i li revela el seu nom: *Jo soc el qui soc.* Podem traduir: *Jo soc el qui seré amb tu sempre, el qui salvaré el poble.* La llibertat dels israelites serà sobretot obra de Déu a través de Moisès. Però Déu demana sempre la nostra col·laboració. Sant Pau parla de tot el camí dels israelites: *Passaren el mar Roig, tots van rebre com un baptisme; tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual... Però malgrat tot, la gran majoria no van ser agradables a Déu.* I concreta què vol Déu de nosaltres, la nostra conversió: *No desitgem allò que no és bo, no murmureu com ho feren alguns d'ells. Tot això que els succeïa era un exemple i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres.* I acaba afirmant: *Els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.* No ens podem creure millors que els altres; tots ens hem de convertir; tots necessiten un canvi de vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa.» El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès.» Ell respongué: «Aquí em teniu.» Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada.» I afegí: «Jo soc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob.» Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu. Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel.» Moisès digué a Déu: «Quan aniré a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo soc el qui soc.» I afegí: «Respon així als israelites: "Jo soc m'envia a vosaltres".» Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres." Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions.»

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquell núvol, tots passaren el mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava, i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu, ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells, que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual.» I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit a aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar-me la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixa-la encara aquest any. Cavaré la terra i la femaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar".»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián. Llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, la montaña de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver por qué no se quema la zarza». Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés». Respondió él: «Aquí estoy». Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado». Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob». Moisés se tapó la cara, porque temía ver a Dios. El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto y he oído sus quejas contra los opresores; conozco sus sufrimientos. He bajado a librarlo de los egipcios, a sacarlo de esta tierra, para llevarlo a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel». Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los hijos de Israel y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros". Si ellos me preguntan: "¿Cuál es su nombre?", ¿qué les respondo?». Dios dijo a Moisés: «"Yo soy el que soy"; esto dirás a los hijos de Israel: "Yo soy" me envía a vosotros». Dios añadió: «Esto dirás a los hijos de Israel: "El Señor, Dios de vuestros padres, el Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación"».

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y por el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto. Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo codiciaron ellos, Y para que no murmuréis, como murmuraron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador.

Todo esto les sucedía alegóricamente y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se crea seguro, cuídese de no caer.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En aquel momento se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos, cuya sangre había mezclado Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús respondió: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos porque han padecido todo esto? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. O aquellos dieciocho sobre los que cayó la torre de Siloé y los mató, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera». Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves, tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta. ¿Para qué va a perjudicar el terreno?". Pero el viñador respondió: "Señor, déjala todavía este año y mientras tanto yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto en adelante. Si no, la puedes cortar"».